

[Thorkil Kristensen.]

stærkere greb i forholdene for at rette balancen op. Men hvad ser man så i fortsættelsen af talen? Man ser det stik modsatte. Man ser, at det betydelige overskud, som vi havde på finansloven 1948—49, og som blev stærkt afsvækket ved den skattenedsættelse, der vedtoges i fjor, er det nu finansministerens agt fuldstændig at give afkald på i år, altså en forbrugsfremmende afslappelse af finanspolitikken. Det er det svar, den højtærede regering har at give på sit eget spørgsmål: Hvordan klarer vi den betalingsbalancesituation, vi er kommet ud i? Jeg har sjældent set en tale, hvor konklusionen stod i en så skrigende modsætning til præmisserne, som den højtærede finansministers fremsættelsestale, og det er med beklagelse, man ser noget sådant.

Jeg har andetsteds opfordret den højtærede statsminister til at forelægge repræsentanter for partierne et virkeligt program til imødegåelse af denne situation. Den højtærede statsminister er gået udenom og har bl. a. henvist til, at hans regering er en mindretalsregering; som om det ikke betyder, at den trænger så meget mere til at snakke med de andre partier; men meningen er formodentlig den, at det er oppositionens skyld, når regeringen ikke kan føre en bedre politik, end den kan. Det må naturligvis erkendes, at vi alle har medskyld, når der ikke føres så god en politik i dette land, som der skulle. Det må specielt siges, at den fuldkomne uansvarlige hets mod skatterne, som har præget den sidste valgkamp, ikke har været noget godt tegn. Det har vel særlig været det konservative folkeparti og retsforbundet, der her har ført an, og det er efter min mening et dårligt tegn, hvis det bliver sådan, som det kunne se ud til ved kommunevalgene, at det betaler sig at føre en uansvarlig agitation fremfor en ansvarlig politik.

Hvis det bliver det almindelige, at de partier, der indtager den mest uansvarlige holdning, får stemmerne fra de andre, kan udviklingen kun gå i een retning, nemlig nedad. Jeg tror imidlertid, at befolkningen forstår situationen eller kan forstå den, hvis vi her fra rigsdagens side lægger kortene på bordet. Det er jo ganske klart, at når vi er kommet i den uholdbare situation, som vi er — en situation, som er blevet skærpet ved den fortsatte liberalisering af handelen, som vi iøvrigt trænger så stærkt til —, er det, fordi der er dette misforhold mellem forbrug og produktion, som vi har haft siden krigen. Det er derfor klart, at da nu produktionen ikke kan forøges

så forfærdelig meget på ganske kort sigt, fordi der ikke er nogen arbejdsløshed af betydning, så er det nødvendigt at nedskære enten forbruget eller investeringen for at skaffe balance i vor økonomi.

Nu er der fra konservativ side i dag skitseret en politik, der nærmest gik ud på at nedskære investeringen gennem kreditbegrænsning. Det forekommer mig imidlertid at være en beklagelig vej at gå. Det er at slagte hønen, der lægger guldæg, hvis vi vil nedskære investeringen og dermed genopbygningen; det er at gå udenom problemet. Det er naturligvis forbruget, vi først og fremmest skal sætte ind på for at kunne opretholde investeringen, der betyder genopbygning, forøget produktion i fremtiden, og så samtidig alligevel få balance i vor økonomi.

Når der nu er det misforhold, jeg har talt om, så er det, fordi opsparingen her i landet er for lille. Det bør siges, at dette hænger sammen med den iøvrigt så ønskelige indkomstudjævning, der har fundet sted i de sidste år, navnlig efter krigen. Det er klart, at når man fordeler indkomsterne jævner, så bliver en større del af indkomsterne forbrugt end før. Derfor har den private opsparing her i landet ikke været tilstrækkelig, derfor har vi været nødt til at supplere den med en offentlig opsparing, sådan som det navnlig skete i årene 1946—47—48, men som man nu desværre er gået bort fra.

Jeg mener derfor, at for at føre en virkelig ærlig politik på dette område, en politik, der er i overensstemmelse med finansministerens præmisser, bør vi nu foretage en offentlig opsparing på mindst 300 mill. kr. Det er nødvendigt for at komme ned på et betalingsbalanceunderskud, der er mindre end det, vi kan få i Marshallhjælp. Men det bør naturligvis gøres på en sådan måde, at det så vidt muligt bliver en virkelig nettoopsparing, en virkelig forøgelse af det danske samfunds opsparing. Derfor skal det gøres på en sådan måde, at det i mindst muligt omfang rammer den private opsparing. Det må erkendes, at dette er en vanskelig kunst, men den er ikke umulig.

Jeg tror på, at man kan opnå besparelser i de offentlige udgifter, og jeg vil specielt pege på rabatordningerne. Jeg mener, at nogle af disse kan og bør afvikles; dette er forsvarligt, fordi vi har en så god social tilstand her i landet, en så god social balance, som vi ikke har haft i mange år. Der er i dag mindre materiel nød i Danmark, end der har været på noget tidspunkt i de sidste mange år — det viser jo også den